

एकैकस्य एकैकेन ॥ ५१ ॥ ५२ ॥ क्षमक्षमस्व ॥ ५३ ॥ ५४ ॥ ५५ ॥ ५६ ॥ कस्माद्धर्मोस्तिकर्तुषु तदाविधिनिषेधकथाव्यवस्थादिति भावः ॥ ५७ ॥ ५८ ॥ ५९ ॥ ६० ॥ ६१ ॥ ६२ ॥ ६३ ॥ सुतेन नष्टेन दुष्टेन वा ॥ ६४ ॥
 बध्यंते युगपत्केचिदेकैकस्य नचापरे ॥ कालोदहति भूतानि संप्राप्याग्निर्वेधनं ॥ ५१ ॥ नाहं प्रमाणं नैव त्वमन्योन्यं कारणं शुभे ॥ कालो नित्यमुपादत्ते सुखं दुः
 खं च देहिनां ॥ ५२ ॥ एवं वसेह सस्नेहायथाकाममहिंसिता ॥ यत्कृतं तत्तु मेक्षां तं त्वं च वैक्षमपूजनि ॥ ५३ ॥ पूजन्युवाच ॥ यदिकालः प्रमाणं तेन वैरं कस्य चिद्भू
 वेत् ॥ कस्मात्त्वपचितियांति बांधवा बांधवैर्हतैः ॥ ५४ ॥ कस्माद्देवासुराः पूर्वमन्योन्यमभिजग्निरे ॥ यदिकालेन निर्याणं सुखं दुःखं भवाभवौ ॥ ५५ ॥ भिषजो
 भैषजं कर्तुं कस्मादिच्छंति रोगिणः ॥ यदिकालेन पच्यंते भैषजैः किं प्रयोजनं ॥ ५६ ॥ प्रलापः सुमहान्कस्मात्क्रियते शोकमूर्छितैः ॥ यदिकालः प्रमाणं ते कस्मा
 द्धर्मोस्तिकर्तुषु ॥ ५७ ॥ तव पुत्रो ममापत्यं हतवान्सह तोमया ॥ अनंतरं त्वया हं च हंतव्याहिनराधिप ॥ ५८ ॥ अहं हि पुत्रशोकैकनरुतपापात्मात्मजे ॥ यथा त्व
 या प्रहर्तव्यं तथा तत्त्वं च मे शृणु ॥ ५९ ॥ भक्षार्थं क्रीडनार्थं च नरानां च्छंति पक्षिणः ॥ तृतीयो नास्ति संयोगो वधबंधादृते क्षमः ॥ ६० ॥ वधबंधभयादेते मोक्षतंत्र
 मुपाश्रिताः ॥ मरणोत्पातजं दुःखं प्राहुर्वेदविदो जनाः ॥ ६१ ॥ सर्वस्य दयिताः प्राणाः सर्वस्य दयिताः सुताः ॥ दुःखादुद्दिजते सर्वः सर्वस्य सुखमीप्सितं
 ॥ ६२ ॥ दुःखं जरा ब्रह्मदत्तं दुःखमर्थविपर्ययः ॥ दुःखं चानिष्टं संवासो दुःखमिष्टविभोजनं ॥ ६३ ॥ वधबंधरुतं दुःखं स्त्रीकृतं सहजं तथा ॥ दुःखं सुतेन सतंतं ज
 नां विपरिवर्तते ॥ ६४ ॥ न दुःखं परदुःखं वै केचिदादुर्बुद्धयः ॥ यो दुःखं नाभिजानाति स जल्यति महाजने ॥ ६५ ॥ यस्तु शोचति दुःखार्तः सकथं वक्तुमुत्सहेत् ॥
 रसज्ञः सर्वदुःखस्य यथात्मनितया परे ॥ ६६ ॥ यत्कृतं ते मयाराजं स्वयाचमयत्कृतं ॥ न तद्वर्षशतैः शक्यं व्यपोहितुमरिंदम ॥ ६७ ॥ आवयोः कृतमन्योन्यं पु
 नः संधिर्न विद्यते ॥ स्मृत्वारस्मृत्वाहिते पुत्रं न वंरं भविष्यति ॥ ६८ ॥ वैरमंतिकमासाधयः प्रीतिकर्तुमिच्छति ॥ मृन्मयस्येव भग्नस्य यथासंधिर्न विद्यते ॥ ६९ ॥
 निश्चयः स्वार्थशास्त्रेषु विश्वासश्चासुखादयः ॥ उशनाचैव गार्थे द्वे प्रल्हादाया ब्रवीत्पुरा ॥ ७० ॥ यैर्वैरिणः श्रद्धयते सत्ये सत्येतरपि वा ॥ वध्यं ते श्रद्धधानास्तु मधु
 शुष्कतणैर्यथा ॥ ७१ ॥ न हि वैरिणो शास्त्रम्यंति कुले दुःखगतानि च ॥ आख्यातारश्च विधंते कुले वै धियते पुमान् ॥ ७२ ॥ उपगृह्यतु वैराणि सांत्वयंति नराधिप ॥
 अथैनं प्रतिपिंपति पूर्णं घटमिवाश्मनि ॥ ७३ ॥ सदानविश्वसेद्राजा पापं कृत्वेह कस्य चित् ॥ अपकृत्य परेषां हि विश्वासादुःखमश्नुते ॥ ७४ ॥
 ॥ ६५ ॥ ६६ ॥ ६७ ॥ कृतं अलं पर्याप्तं सत्य्यव्यतिशेषः ॥ ६८ ॥ ६९ ॥ ७० ॥ वैरिणः वाक्ये इति शेषः ॥ शत्रुणादृशितं पुरः स्थितं मधुश्रद्धधानाः शुष्कतणैश्च नृपे प्रापते यथापतंति तद्वदेति व्यर्थः ॥ ७१ ॥ ७२ ॥ ७३ ॥ ७४ ॥